

sådan en aftale, så har man retten til, så er man forpligtet til som lejer, at så skal der ske en nyistandsættelse. Det er sådan, som huslejenævnsafgørelserne har tolket det. Og det er det, vi synes er fuldstændig tåbeligt.

Kl. 22.05

En normalistandsættelse, hvor vægge, hvor lofter, hvor, skal vi sige, det, der er almindeligt med hensyn til at få en lejlighed istandsat, ville en ny lejer også føle var en ganske udmærket ting. Det er derfor, vi finder, at det er urimeligt, at vi stadig væk har muligheden for, at en lejer kan komme ud for at få skrevet under og acceptere og forpligtes til en nyistandsættelse ved fraflytningen.

Og så må jeg indrømme, og det blev også sagt fra hr. Frank Aaens side her for et øjeblik siden, at vi har meget svært ved at forestille os, at man nødvendigvis skulle være sådan fra udlejers side, at man altid sidder og tænker på, om man nu kan få mest muligt ud af det. Men omvendt så har vi jo altså også en del sager, der viser, at der er udlejere, der tænker sådan, og derfor synes vi egentlig, at det vil være en ganske stor fordel for vores lejere herhjemme i den private udlejningsmasse, hvis de fik mulighed for selv at komme med et tilbud i forbindelse med istandsættelse ved fraflytning. Det lyder da egentlig rimeligt, synes vi.

Jeg forstår heller ikke, hvis man fra ministerens side og fra de borgerlige partiers side ikke kan se, at det vil være rimeligt at give muligheden for, at man netop kunne gå ind der og sige: Vi kommer med et tilbud; vi er enige om, hvad det er, der skal laves; jeg vil godt have lov at indhente tilbud.

Nu ved vi jo også, at der er udlejere, som selv har firmaer, og vi ved også, at der er udlejere, som rent faktisk er i en situation, hvor de sætter familie og venner og bekendte til at sætte i stand, og bagefter kan man så se en regning, som ikke ligefrem ligner, at det er, skal vi sige, familien, der har gået og malet. Derfor ville det være naturligt, at man som lejer har muligheden for selv at komme med et tilbud.

Så er det rigtigt, at udlejeren kan bestemme hvilket tilbud, men hvis man kan komme med et seriøst tilbud på en istandsættelse, så har jeg meget, meget svært ved at forestille mig, at det ikke også vil blive taget som et seriøst bud. Og jeg har endnu mere svært ved at forestille mig, at man fra huslejenævnets side ikke også ville kigge med positive øjne på, at der rent faktisk

har ligget et væsentlig billigere tilbud, som var den samme udførelse.

Så tror jeg, det beror på en misforståelse, når der er flere partier, både Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti og også ministeren, der siger, at forslagene er et udtryk for en dyb mistilid til huslejenævnene. Det er de ikke – tværtimod. Men jeg har det da sådan, vi har det da sådan, at alle sager, hvor det kan undgås, at de kommer til huslejenævnet, fordi man kan blive enige, er en fordel både for ejer/udlejer og for den, der skal leje eller har boet til leje. Begge parter har en fordel af, at man undgår en tvist. Sådan tror jeg, at de fleste mennesker føler det.

Når man så ser på, hvor stort tidsforbruget er i de her sager, ja, så er vi jo i en situation, hvor jeg vil sige: Jeg forstår meget vel, hvorfor mange synes, det er belastende. Man kan også sige: Hvorfor få flere sager i huslejenævnene end nødvendigt? De er jo heller ikke gratis. Så jeg synes ikke, der er noget, der taler for, at man skal lægge mest muligt over til huslejenævnene at klare, som det er kommet til udtryk her i dag fra både Venstres og Konservatives side.

Fru Inge-Lene Ebdrup talte om, at det er et slag i luften. Jeg tror faktisk, der er mange lejere, der sidder og undrer sig, hvis de hører den udtalelse, men jeg håber da, at vi undervejs i udvalgsarbejdet også kan få Venstres ordfører til at fatte, at det her for lejerne ikke er et slag i luften.

Altså, jeg står her med et par gode eksempler, to sager fra huslejenævns afgørelser, det er fraflytningssager, og den ene er på godt 75.000 kr. ved fraflytning af en lejlighed, den anden er på 47.000 kr. Det er to sager, som har kørt ved huslejenævnene. Hvis vi bare tager et område som Århusområdet, er vi oppe på over 100 sager om året, og man vurderer, at det kun er toppen af isbjerget, fordi det netop er så besværligt.

Der skal jeg så lige rette, for jeg kunne høre, at fru Inge-Lene Ebdrup ikke var klar over, hvordan det foregår, men det er altså ikke sådan, at huslejenævnene kan tage stilling til omkostningerne ved istandsættelse. Prisen, og om det har været for dyrt, kan et huslejenævn ikke tage stilling til. Det spørgsmål henhører under domstolene, og det vil sige, at så skal man videre med den sag. Og set fra en lejers synspunkt er det altså en både meget bekostelig og også besværlig affære.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er et par korte bemærkninger, og den første er til hr. Jakob Axel Nielsen.